

КЪМЪ ЛЪСТОВИЧКИТЪ.

М. Теофиловъ.

Видѣхъ ви пакъ на мойта бѣдна стрѣха,
о гостенки пернати! —

Снѣгътъ стопень, мъглитѣ отлетѣха
къмъ крайща непознати, —
отнесоха и студъ, и гладъ, и кърви . . .

Земята съ вѣра нова,
съ роса и цвѣтъ посрѣща вази първи,
за радости готова.

Кацнете пакъ на цѣфналата слива
и църкайте на воля;
надъ черквицата стара, мълчалива,
заглхнала отколя;
надъ нивата, остала безъ стопани,
изъ сѣнчести долини,
изъ гордитѣ настрѣхнали Балкани,
изъ розови градини;